

KISS ANNA

Ki népe szól?

*Ki népe szól,
hány ló dobol
velünk a véres
semmiben,*

*gyolcs kél,
bomol,
hány ló dobol,
hová
enyészik el,*

*anyánk, anyánk,
gyolcs kél,
bomol,
vonulnak
lángoló szelek,*

*ki népe szól,
hány ló dobol,
ki népe szól?,*

sereg,

*anyánk, anyánk,
föld-mostohánk,
mozdítsd,
abány hegyed,*

*ébredj, hatalmas
régi lélek!,
ki népe szól?,*

sereg,

*hány ló dobol,
hány ló
dobol, vad
déliabáb lebeg,*

*ébredj, hatalmas
régi lélek,
sötét és
rengeteg!,*

*ki népe szól,
gyolcs kél,
bomol, vonulnak
lángoló szelek,*

*hány ló dobol,
hány ló
dobol,
ki népe szól?,*

sereg!,

ki népe szól,

törvénye hol?,

*mozdítsd abány
hegyed,
süvölteni a
pányva-léttel,*

nézni a

végtelet!

*Ki népe szól,
hány ló dobol
velünk a véres
semmiben,*

*gyolcs kél, bomol,
hány ló dobol,
hová
enyészik el,*

*anyánk, anyánk,
föld-mostohánk,
vonulnak
lángoló szelek!,*

*ki népe szól,
hány ló dobol?,
ki népe szól?,

sereg!*

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Mályva

*Pattogzó üvegemlék, egyszerre
salétromos fal, lebugyozott malterszín-
felület és mint a szélvédő krómezüst
robbanása, száguldó jármű közepébe
csapódó kő – jégkásás víz öntötte el az eget.
El kellett mondanom neked, talán egy titkot
a sosemvolt életemből, milyen volt mindig
lebugyozni magam, ahogy vittek, milyen a csempék
foghíjmagánya, a nyugtatók fémíze, a brómos
lebelet. De nem mondtam semmit el, üvegszilánk
robbant az arcomba, mint a virágszirmok közül
a mályva, nem, nem rózsza volt, mindig a
mályva, mintha határozónév volna – ott
álltam, szó nélkül, néztem rád, nem voltak
szavaim, ott álltam, a nadrágomban jégcsík,
szanaszét, mályva.*

Most ne

*Mikor az ősztér nem indult el
velem, patája port kavart fel
a fény elől bujdosó hideg sziluettje
kőre – mintha szobor lenne a sivatagban
a hideg, el nem indult volna,
feje, borpasza, és igen, szeme is
tűnő tanács volt csak, hogy „most ne”.
Az ősztér szemében karcos a tanács,
ahogy homokszemek tanítanak, mondjuk,
eltűnni a legnagyobb szomj elől. Az ősztér*